

»Det er tid for HERREN at gribe ind, de har krænket lov« (Salme 119,125)

Vredens dag

Vor Herre Jesus siger i sin ypperstepræstelige bøn: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus« (Johs. 17,3). Dette siger han til Gud – men vi får lov til at lytte dertil – hvilken nåde!

Det evige liv ligger ikke i fremtiden – men i kendskabet til Herren, vor Gud – og det skænkes os i og med vor Herre Jesus Kristus.

Enhver, der kender Ham, kender dermed den eneste sande Gud og har derfor *i dag* det evige liv og skal ikke vente på det.

Den eneste sande Gud

Profeten *Nahum* træder selv helt tilbage; han skænker os ikke en eneste oplysning om sig selv ud over, at han var fra *Elkosj*, et sted eller en by, som ingen i dag kender noget til. Han kommer heller ikke med nogle indledende og forberedende bemærkninger, således som jeg nu gør – han tager ikke hensyn til, om tilhørerne synes om, hvad han siger, eller ej – han har kun eet på hjerte: at åbenbare HERREN!

»En nidkær Gud, en hævner er HERREN, en hævner er HERREN og fuld af vrede, en hævner er HERREN mod uvenner, han gemmer på vrede mod fjender. HERREN er langmodig, hans kraft er stor, HERREN lader intet ustraffet. I uvejrs og storm er hans vej, skyer er hans fødders støv. Hvem kan stå for hans vrede, hvo holder stand mod hans harmglød? Hans harme strømmer som ild, og fjeldene styrter for ham. HERREN er god, et værn på trængselens dag; han kender dem, som lider på ham og fører dem igennem skybrud. Sine avindsmænd gør han til intet, støder fjenderne ud i mørke« (1,2-3 og 6-8).

Hvad enten du er forberedt derpå eller ej – hvad enten du synes om det eller ej – sådan er HERREN!

Og sådan åbenbarer Han sig synligt en dag i eet nu – hvad enten menneskene er forberedte derpå eller ej – og uden at tage hensyn til, hvad de synes om!

Den dag omtaler profeterne som »hin dag« eller som *Vredens dag*.

Profeten *Zefanias* siger lidt mere om sig selv end *Nahum*, men i sin åbenbaring af vredens dag undlader også han alle indledende og forberedende bemærkninger – kun eet ligger ham på hjerte: at åbenbare den, som den er i dens gru og rædsel:

»Jeg bortriver, bortriver alt fra jorden, lyder det fra HERREN; jeg bortriver folk og fæ, jeg bortriver himmelens fugle og

havets fisk. Gudløse bringer jeg til fald, og syndere river jeg bort fra jorden, lyder det fra HERREN. Nær er HERRENS dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør, HERRENS dag, den bitre! Da udstøder helten skrig. Den dag er en vredens dag, en trængselens og nødens dag, en ødelæggelsens og ødets dag, en mørkets og mulmets dag, en skyernes og tågens dag, en hornets og krigsskrigets dag imod alle faste stæder og imod de knejsende tinder. Over menneskene bringer jeg trængsel; som blinde vanker de om, fordi de syndet imod HERREN. Deres blod udøses som støv, deres livskraft ligesom skarn. Hverken deres sølv eller guld evner at frelse dem på HERRENS vredens dag, når hele jorden fortæres af hans nidkærheds ild; thi undergang, ja brat tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på Jorden (1,2-3 samt 14-18).

Vor Herre Jesus siger, at der skal komme en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu – og »dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst, men for de udvalgte skyld skal disse dage afkortes« (Matt. 24,21-22).

Vi har ikke svært ved at forestille os alt dette rædselsvækkende. Nogle brintbomber er tilstrækkelige til at svide menneskene bort som græshopper – svide alt grønt græs bort – ødelægge havene – og lægge en mulmets og tågens grå sky over jorderige. »Da skal menneskenes stolthed bøjes, mændenes hovmod ydmyges, og HERREN alene være høj på hin dag. Afguderne skal helt forsvinde. Og man skal gå ind i klippehuler og jordhuller for HERRENS rædsel, hans højheds herlighed, når han står op for at forfærde jorden« (Esaj. 2,17-19).

At kende den eneste sande Gud indbefatter at kende Ham og *bæve* – at kende hans hellighed og nidkærhed – hans vrede og harmglød – hans hævn og ubønhørlighed – men kende Ham, således som vor Herre Jesus har åbenbaret Ham – d.v.s. åbenbaret, at *han er kærlighed* – det ser du tydeligst på *Golgatas* kors!

Han bestemte, at vi ikke skulle rammes af hans vrede på vredens dag, men få frelsen i øje ved vor Herre Jesus Kristus, der døde for os, fordi han tog Guds vrede over al vor synd og skændighed på sig (1. Tess. 5,9-10).

At kende den eneste sande Gud og ham, Han sendte, Jesus Kristus, er det evige liv, som ikke rammes af Guds vrede, men består for vor Herre Jesus i hans til-

kommelse, når han åbenbarer sig i kraft og megen herlighed.

Det danske folk

Allerede profeten sagde: »Nær er HERRENS dag« (Zefan. 1,14). Apostelen siger: »Alle tings ende er nær« (1. Peter 4,7). *Jakob* siger: »Herrens komme er nær« (kap. 5,8).

Det står fast, at *vredens dag* er nær – men Herrens udvalgte ser frem til, at Herren kommer igen – *hans komme* er nær!

Hvor nær? Ingen kender den dag forud, så han kan beregne den – men Guds børn, der har det evige liv, holder sig rede, idet de våger og beder.

Hvis vi betragter vort eget folk, må vi med smerte og skam erkende, at vi som nation er moden til Guds vrede – ganske som *Sodoma* og *Gomorra* var det.

Jeg vil ikke skildre det – det er for sørgeligt og for smerteligt – det danske folk, som Gud viste en sådan godhed, har vendt ham ryggen og som nation vendt sig til sølen med dens snavs og skarn og skam.

Og vi, der kender den eneste sande Gud, og ham, som han sendte, Jesus Kristus, kan ikke løbe fra vort medansvar og blot være tilskuere til vort folks forfald.

Skønt vi har det evige liv, har vi gang på gang ladet kødet råde. Også vi har grund til at sørge – ikke blot over vort folk, men også over os selv.

Derfor kan vi ikke leve i en falsk trykthed, en lad og doven selvsikkerhed, thi Gud lader sig heller ikke spotte af os! Han har betroet os, sine udvalgte, meget, derfor skal meget kræves af os!

Vor Herre og Frelser siger til os: »Våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen i hans tilkommelse« (Luk. 21,36).

Allerede *Zefanias* sagde noget tilsvarende: »Søg HERREN, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed! Måske kan I skjule jer på HERRENS vredens dag« (kap. 2,3).

Herrens formaninger er naturligvis hverken overflødige eller ligegyldige, men *nødvendige* for enhver af os. Lytter vi rigtigt til dem, oplever vi, at de både ydmyger og hjælper os. De stemmer ganske med Hans væsen, som vi har lært at kende: den eneste sande Gud og ham, som han sendte, Jesus Kristus. Han er *ufattelig hellig og nidkær* – Han er *ufattelig kærlig*.

Han vil, at vi skal undfly alt det, der skal ske – alt det, der skal komme over

jorderige – Han vil, at vi skal kunne skjule os, når vredens dag er en virkelighed – Han vil, at vi skal kunne bestå for Menneskesønnen i hans tilkommelse!

Dertil hører ikke blot hans løfter herom, men også, at *vi tilegner os dem* – og det indbefatter, at vi søger HERREN – at vi søger ydmyghed – at vi søger ret – at vi våger og beder til enhver tid – med andre ord, at det evige liv, som vi ejer, får lov til at udfolde sig sejrende over kødet og alt det, der er nedenfra.

Det har afgørende betydning for os selv. Det har afgørende betydning for vore nærmeste og vore omgivelser – det har afgørende betydning for andre danskeres frelse.

At undfly alt dette - at skjule sig

I visse kristne kredse hersker den opfattelse, at menigheden vil blive borttrykket

fra jorden og optaget i herligheden før vredens dag. Jeg selv deler ikke den opfattelse af Skriftens tale herom, men opfordrer ikke dermed til mundhuggeri og ordstrid.

Så vidt jeg forstår Ordet, må menigheden berede sig på at skulle igennem den kommende afsluttende trængselstid, der kan indebære martyriet for Guds børn.

Alligevel kan de *undfly* alt det, der skal ske – alligevel kan de *skjule sig* på HERRENS vredes dag. Gud kan »sætte et mærke på dem« (som i Ezek. 9,4-6), så de ikke rammes af hans vrede.

Men ikke at rammes af Guds vrede er ikke ensbetydende med ikke at lide trængsel for sin tros skyld. Medens Gud sætter sit mærke på sine hellige, sætter Anti-Krist sit mærke på alle andre – eller rettere: får dem til at sætte hans mærke på deres højre hånd eller på deres pande (Åbenb, 12,16).

De, der bærer Guds mærke, rammes ikke af hans vrede og vredesdomme, men rammes af Anti-Krists raseri. Dertil må de være beredt, thi det evige liv, som de ejer, herliggør den eneste sande Gud og ham, som han sendte, Jesu Kristus, allermost ved at følge med hele vejen til korset.

Jeg tror, vi skal se det i øjnene. Da er det en befriende hjælp, thi da træder den evige herlighed så meget mere konkret og sand frem for vor bevidsthed.

Da kan vi våge og bede – da kan vi søge HERREN – da fryder vi os over det evige livs gave, som ikke ligger og venter på os engang efter døden, men er vor i dag!

Denne gave betyder, at vi dybest set ikke dør, men går til Herren og al hans herlighed.

Også jeg!

Det må være Gud en smerte, at vi alt for ofte taler om hans velsignelser og gaver i et forkert tonefald – selvsikkert – selvbevidst – overlegent – så at vi kommer til at fremhæve og ophøje os selv. Det gælder måske især talen om Helligåndens gave.

Lad os derfor lytte til, hvorledes apostelen Paulus taler. Vi omtaler ham ofte som den store apostel, men han gør sig aldrig selv stor eller stor på det. Han siger: »Jeg tror, at også jeg har Guds Ånd« (1. Kor. 7,40).

Her lyder det rette tonefald – det hører vi straks.

Guds Ånd

Det er ufatteligt for tanken, at et menneske overhovedet kan have *Guds Ånd*. Det er aldeles overvældende, thi Guds Ånd er den *evige Ånd*, der i skabelsen svævede over vandene, altså Den Almægtiges Ånd, der er uden begyndelse og uden ende.

Ethvert menneske er en *skabning* – og tilmed en *synder* – hvordan kan et syndigt menneske dog blive et tempel for Helligånden – hvordan kan en synder, der lever en begrænset tid her på jorden, have den *evige Ånd* – *Guds Ånd* – den *hellige Ånd*?

Apostelen *Peter* giver os svaret. På pinsedagen sluttede han sin tale til dem med disse stærke ord: »Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som *I korsfæstede*, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus« (Ap. G. 2,36).

»...som *I korsfæstede*...« Da de hørte dette, *stak det dem i hjertet (blev deres hjerte gennemboret)* – de fik deres banesår, der gjorde ende på deres hovmod

og al deres retfærdighed – de fik et *sønderknust* hjerte og en *sønderbrudt* ånd.

Det fik *Paulus* også, da han mødte sin Frelser udenfor *Damaskus* og så sin forfærdelige synd.

Og hvis du virkelig har set dig selv i det lys, du engang skal træde frem i, da har også du en sønderbrudt ånd, der er færdig med at tale store ord.

I deres hjertes rådvildhed og hjælpeløshed sagde de til Peter og de øvrige apostle: »Brødre! *hvad skal vi gøre?*«

Hvad skal vi dog gøre? Er der overhovedet noget håb for os, der korsfæstede Guds søn? Er alt håb ude?

Sådan spørger enhver, der er ramt af Guds lys og står afsløret i sin skam og åndelige nøgenhed.

Peter sagde til dem: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave« (Ap. G. 2,37-38).

Her lyder det aldeles overvældende og betagende evangelium om *syndernes forladelse* – samtlige synders udslettelse. Enhver synder, der hører og modtager det, får et endnu mere sønderbrudt hjerte, thi nu er det ikke syndernes vægt, men Guds kærligheds vægt, der bryder hjertet i tu – og Guds kærlighed vejer langt tungere end samtlige mine utallige synder!

Ikke nok med det – thi »så *skal I få Helligånden som gave!*« De, der intet har fortjent uden forkastelsen, får nu mere, end ord kan udsige og tanken fatte – disse små, sønderknuste mennesker får som gave, aldeles ufortjent, *Guds Ånd, Helligånden!*

Det kan de umuligt prale af eller tale store ord om – det er i virkeligheden for stort og herligt for dem.

Nu er *deres* legemer templer for *Helligånden!*

Nu er Gud dem nærmere end alt andet, thi *Kristus bor ved sin Ånd i dem*. Hele Guds fylde har taget bolig i dem!

Det ufattelige, ubegribelige, utænkkelige er sket. Så overvældende rigt er Guds nådes evangelium!

Jeg tror

Når Paulus stilfærdigt og beskedent siger: »Jeg tror, at også jeg har Guds Ånd,« fornemmer vi den sande ydmyghed bag hans ord. Helligåndens tilstedeværelse gør ydmyg, ikke selvsikker, slet ikke brovtende. Vi kunne ikke forestille os apostelen slå i bordet og sige: »Om nogen har Helligånden, så er det mig!«

Når han siger: »Jeg tror...« så er hans hjerte altid hos Ham, der gav sit liv hen i døden for ham, thi troen viger aldrig et øjeblik fra Ham. Paulus havde sin korsfæstede Frelser for øje, da han sagde, at han troede, at også han havde Guds Ånd, thi den havde han kun, fordi Jesus sonede al hans brøde og tog hans skyld på sig.

Har man sin Frelser for øje, bliver man ikke stor – ikke selvsikker – og taler aldrig store ord om, at man har Helligånden.

Ham har man nemlig aldrig som sin *besiddelse*, som man kan benytte, men som sin *Herre*.

Og denne Herre fører enhver, som Han har taget bolig i, til stadig større magtesløshed, thi i magtesløsheden udfolder

Guds Ånd bedst sin kraft.

Helligånden

I 1. Tess. 4,8 siger Paulus, at Gud også giver tessalonikerne sin Ånd. Da vi formentlig ligner dem mere end den store apostel, bør vi lægge mærke til, hvorledes Paulus beskriver deres liv under Helligåndens herredømme.

Det er et liv, hvor man sætter sin ære i at *leve stille* og passe sine egne sager og arbejde med sine hænder og således vandre sømmeligt over for dem, der ikke kender Herren, og ikke trænge til hjælp af nogen. Det er altså et liv uden store ord og »store« gerninger – et liv, hvor man gør sin daglige pligt af hjertet for Herren – et ydmygt og stille liv under Guds kærlighed og fyldt af kærlighed til brødrene (vers 9-12).

Det er således et *helligt* liv – andet kan det ikke være, når vort legeme er et tempel for Helligånden.

Der er et dagligliv *i Guds nærhed*. Et liv *i samfund med Ham*, et liv *i stadig*

bøn. Et liv *i hans kærlighed og nåde*.

Men også et liv under Helligåndens *korrektur*, idet Han siger til, hvis vi er på vej til at bedrøve Ham.

Folk, der blander sig i, hvad der ikke kommer dem ved, er ikke ledet af Helligånden. Guds Ånd godkender aldrig, at en kristen er forsømmelig eller efterladt på sin arbejdsplads. Han bedrøves, hvis Guds børn står tilbage for deres verdslige arbejdskammerater i pligt troskab, præcision, ordholdenhed og arbejdsindsats. Enhver, der negligerer sit daglige arbejde til fordel for »tjenesten« i menigheden, er et dårligt vidne og risikerer at komme ud i et selvbedrag.

Sandhedens Ånd

Helligånden er sandhedens Ånd, der vil vejlede os til hele sandheden (Johs. 16,13). Heri ligger noget vidunderligt og noget alvorligt. Paulus havde i 1. Kor. 7 udtalt sig om, hvad der var bedst i ægteskabet og i den ugifte stand – og han sluttede med så stille at sige: »Og jeg tror, at

også jeg har sandhedens Ånd« – altså at Han har vejledet mig – og også vil vejlede jer.

Thi sandheden er det bedste af alt. Usikkerhed m.h.t. hvad der er sandt, skaber uro, tvivl og frygt.

Men vished m.h.t., hvad der er sandheden, skaber tryghed, hvile og frygtløshed.

Sandheden bruger aldrig overtalende ord. Den slår heller ikke i bordet. Den er alt for »stærk« til at nedlade sig til den slags midler. De anvendes kun af dem, der ikke er i sandheden.

Derfor er Paulus på een gang så velgørende stilfærdig og så stilfærdig overbevisende.

Vi svarer: »Ja, Paulus, vi er ikke i tvivl om, at også du har Guds Ånd – og du har hjulpet os, så også vi kan sige: Jeg tror, at endog jeg har Guds Ånd!«

Det skyldes altsammen vor elskede Frelser og Herre. Han gav sig selv hen for os – og Han gav sig helt til os, idet Han som gave skænkede os sin Ånd!